ISSN 0132-4462.
№ 8 2004
СЕРПЕНЬ

перець

Олександр МІХНУШЕВ (тема Анатолія Василенка)

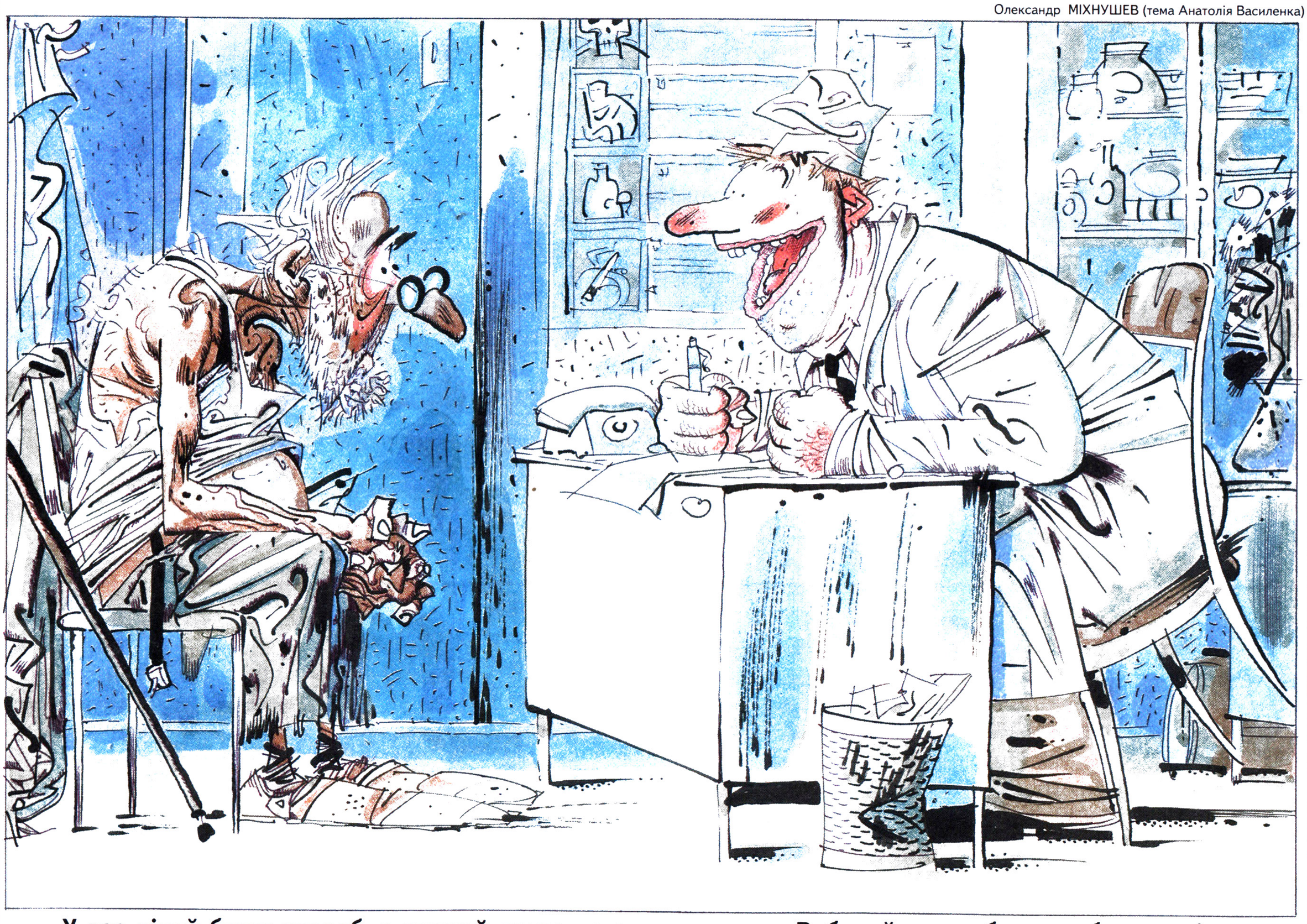

— У вас цілий букет хвороб, а грошей ледве на одну вистачає. Вибирайте, яку болячку будемо лікувати.

Володимир АДАМОВИЧ

Андрій САЄНКО

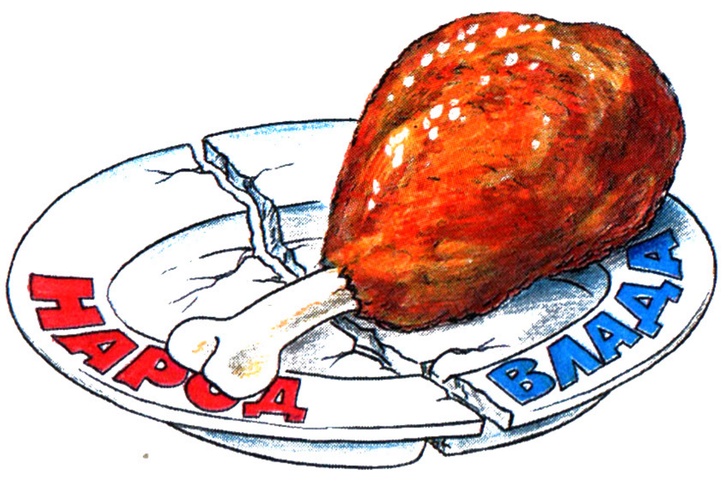

Володимир АДАМОВИЧ

ІАП ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

А СЛУЖБ БАГАТО

Наших покупців застерігають: «Не купуйте продукти на стихійних ринках». Ніби й слушна порада. Але сьогодні ніхто не застрахований, що і в магазині вам не підсунуть фальсифікат. Наприклад, частки фальсифікованих йогуртів, що надходить у продаж, становить 30%, вершкового масла — 50%, кожна третя тонна риби на українському ринку не відповідає стандартам якості, щороку виявляється близько 800 підпільних цехів із виготовлення спиртного. І це при тому, що у нас є майже десяток служб, які мають контролювати ринок харчової продукції.

ДОРОГІ ВИ — НАШІ КАНДИДАТИ...

На оплату передвиборчої агітації одного кандидата в Президенти за кошти держбюджету для виконання норм закону про вибори глави держави необхідно не менше 412 тис. гривень. Таку цифру називає керівництво Центральної виборчої комісії. «А оскільки претендентів у нас набралося аж двадцять шість,— зітхають виборці,— то так і хочеться сказати: «Дорогі ви — наші кандидати... Дуже дорогі!»

ОЦЕ ПО-НАШОМУ!

Багато різних фестивалів проводиться нині в Україні. Але такого ще не було. Напочатку жовтня в Криму відкривається фестиваль... «Українське сало — 2004». Його організовує Рада Міністрів автономії, яка планує поєднати тут традиції народного гуляння і можливості оптового ярмарку. Нехай фести...салиться!

ЦІКАВО

Нещодавно увагу засобів масової інформації привернув такий факт: англійські туристи, які приїхали у Вінницю до своїх українських друзів, отруїлись кавунами. Що цікаво, про здоров'я «друзів» не сказано ні слова, як і про інших вінничан. Складається враження, що в обласному центрі кавуни їдять тільки іноземці.

Андрій САЄНКО

Олексій КОХАН (тема Ярослава Кохана)

ПЕРЧИНКИ

З ЕПІЦЕНТРУ

Наслідки потопу ліквідовували допотопними засобами.

ДО УВАГИ КЛІЄНТІВ

Не свистіть у приміщенні податкової держадміністрації — грошей не буде.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...найдужче хочеться їсти, коли — нічого.

ХВОРОБА ВІКУ

У громадянина Безпам'ятенка жахливий склероз — вип'є, а закусити забуває.

ХВОРОБА ІЗ-ЗА КУЛІС

Театр одного актора реорганізували в театр одного глядача.

Григорій ГАРЧЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

АВТОРИТЕТ — колектив авторів.

ДИВО — око.

ЗАЛЕЖНІСТЬ — сплячка.

КАРДАН — суддя.

КУЛЬБАБА — жінка-снайпер.

ЛАМПАС — пастух лам.

МЕРЗЛЯК — наполоханий мер.

НУДОТА — зібрання нудистів.

Леонід ЗАБАРА.

ПОГОНИЧ — військовий.

КОПІЙКА — дублікат.

ЯКІР — ватажок у яків.

СПИС — шпаргалка.

Василь МОМОТЮК.

Олексій КОХАН

ПОПРАВКА

Я ще й досі не жебрачу —
За сім днів зарплату трачу,
Якийсь овоч є з городу
(М'ясо, сало — нам на шкоду).
І коли сусід з досади
Щось буркоче проти влади.
Я кажу лиш:
— Схаменися!
Телевізор подивися —
І дізнаєшся про те,
Що добробут наш — росте!

Микола ПЕТРЕНКО.

м. Львів.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

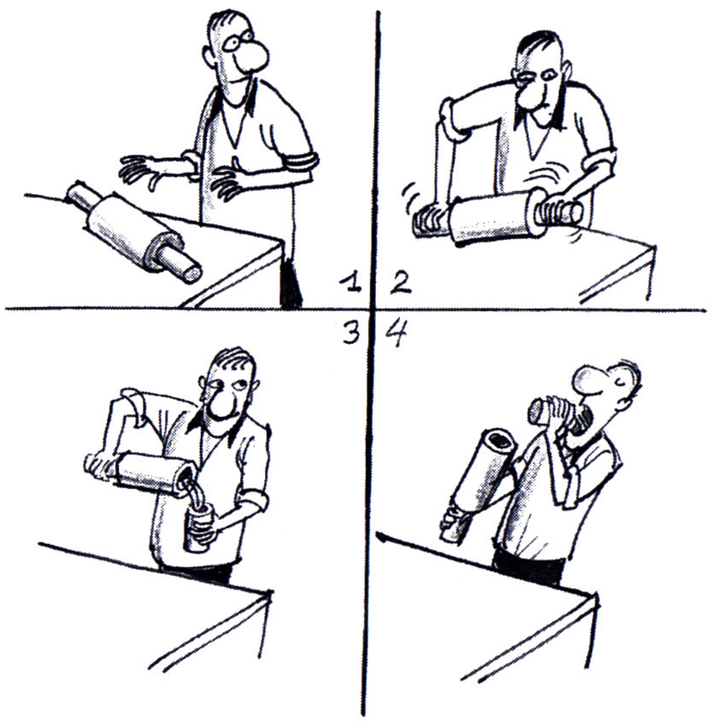

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Діду, чому раніше до міста ви брали одну гривню, а тепер півтори?
— Бензин подорожчав!

ВАС МАЮТЬ ЗА ЛОХА

Про марштурні таксівки говорять не менше, ніж про загальне потепління клімату. Пояснюється це багатьма чинниками, як от: бензинова лихоманка, напхані по зав'язку машрутні «воронки», ігнорування пільговиків, пияцтво водіїв і таке інше. А одна прикмета цього виду транспортного сервісу, вважаю, заслуговує на окремий рядок:

У таксівках процвітає злодійство!

Бува, тільки влізеш у той заварний чайник пригод, як тобі вже й у кишеню залізли, а чи відрізали портфеля від ручки, і ти їдеш із нею, як придурок якийсь.

У Львові є кілька маршрутів, на яких особливо знахабніли «щипачі». І свого «розливу», і численні гастролери (спостережливі люди навчилися їх відрізняти, на відміну від фахівців правопорядку). Один із таких маршрутів — № 97 — з'єднує далекі вулиці С. Петлюри і Пасічну. Саме тут якогось там дня Оксана Крикун (це — прізвище, а не вдача) підсіла в таксі, а вже за пару сот метрів зауважила конкретну зацікавленість її сумочкою якогось молодика. У сумочці нічого цінного не було, крім комунальних рахунків, але, знаєте, втручання у особисте життя, навіть коли йдеться про квитанції, викликає гидкі почування. І пані Оксана сказала об цім злодієві. Але, як то буває — кишеньковий тать раніше не чув, щоб хтось огризався. Спротив вивів негідника зі стану творчого пошуку, і він ударив жінку ліктем у обличчя.

Ви думаєте, що там знявся рейвах? Ні, дорожні, як і раніше, були зайняті своїм: робили гопки на вуличних ковбанях і кректали, намагаючись дихнути. А кишеньковий бандит (вибачте, в юстиції такого терміну нема) вийшов у центрі і пішов у своїх недобрих справах.

Пані Оксана теж вийшла і пішла назирці, як і вчить невгамовна міс Марпл. Водночас вона набрала по «мобілці» 02, аби дістати підтримку в міліції. І почула: «В якому районі сталася пригода?». Але, знаєте, не кожна людина і не завжди тримає при собі карту адміністративного поділу міста. На око виходило, що її хотіли обібрати і вдарили у Франківському районі. «А,— повеселішав голос чергового.— тоді звертайтеся у той райвідділ».

Коли пані Крикун скомунікувалася за вказаною адресою, злодій щез у під'їзді ресторану; вона ж була добре вихована і по таких закладах сама не шлялася.

А до франківців усе ж дозвонилася. Уважно вислухавши потерпілу, представник правопорядку тоном глибокого співчуття і розділеного горя порадив жінці негайно написати заяву, зняти побої...

Отут пані Оксані (і мені теж) захотілося вилаятися. Але що поробиш, коли за демократії головне скрізь і завжди дотримувати встановленого порядку.

Пані Оксана (і тут я знову до неї приєднуюся) теж за порядок. В усьому і скрізь. От тільки від того пам'ятного дня і досі її весь час мучить запитання: а якщо заява ще не написана, синець не задокументовано, а злочинець чомусь не збирається чекати, поки ти з цим упораєшся,— як бути тоді?

Важко відповісти на то. Занадто складні запитання. Мо', саме через це розвелося так багато злочинного сміття? І не тільки у Львові.

Та й хіба тільки на транспорті?!

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Дороги, звичайно, платні! Ось прейскурант.

ФРАЗИ

◆ *Є державні посади, у яких назви пишні, як хвіст у пави, а відповідальності — як хвіст у зайця.*

◆ *Якщо у вас виникло сильне бажання помститися начальнику, значить ви уже підшукали нове місце роботи.*

◆ *Як би високо не стояла вода у ванні, її рівень регулюється затичкою.*

Валентин ШУЛЬГА.

м. Київ.

Олексій КОХАН

— У діда Салимона, онучку, ще моя прабабуся лікувала!

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ

МІСІЯ ГАЛУШКИ

БАЄЧКА

Про те, що їй у житті звершити належить, Галушка знала від самого народження: її місія — вдавити Данила. І поки варилася в спільному казані разом із Картоплею, Цибулею, Яйцем, Вишкварками, відчувала свою вищість над ними, бо у неї була ***мета****. Коли ж нарешті опинилася у тарілці на столі, радості її не було меж: нарешті!..*

«Головне,— думала вона,— проскочити Зуби і одразу — в глотку!»

Але Зубів проскочити не вдалося.

«Ех, — гірко зітхнула Галушка,— все пішло прахом».

Остання її думка була заспокійлива:

«Мабуть, цього чоловіка не Данилом звати».

Олекса РІЗНИЧЕНКО.
м. Одеса.

Микола ЦВІРІНЬКО

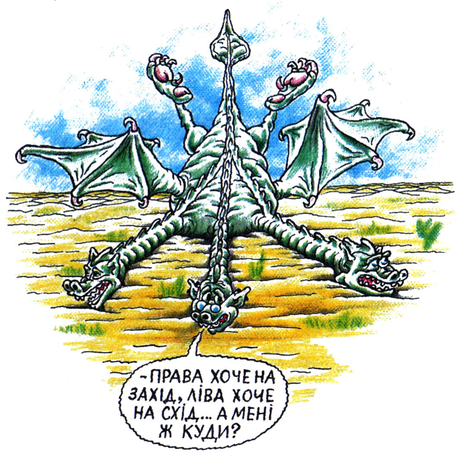

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Цей кандидат обіцяє зробити всі триста шістдесят п'ять днів на рік вихідними!

ЩО СТАЛОСЯ?

— Що це сталося, кумасю,
із Павлом?
То, бувало, мов скажений,
мчить селом:
Його КРАЗ'а — наче дідько
підкида.
Усій птиці, що на вулиці, —
біда!..
А це — їде, як волами...
Ну й дива!..
Схаменувся?.. Не прихворів він,
бува?..
— Що ви, кумо! Тут немає
дивини:
Він повіз оце додому
кавуни.

Пилип ЮРИК.
м. Запоріжжя.

Олексій КОХАН

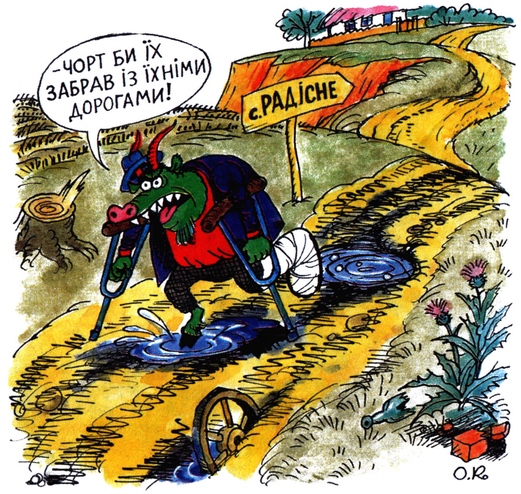

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Та ні! Я не самогон жену! Нашу воду пити не можна, то я переганяю її і дистильовану п'ю.

Друже Перче!

Читав я дані про доходи і маєтність наших претендентів на посаду Президента. Усім хотілося сподобатися виборцям, більшість яких ледве зводить кінці з кінцями. Тому кандидати і писали, що вони не такі вже й заможні: у багатьох ні пристойних машин, ні шикарних квартир, ні солідних заощаджень. І вийшло: якщо вже такі люди не можуть заробити на достойне життя, то що ж тоді говорити про інших.

Ігор ЯСИНСЬКИЙ.
м. Турка
на Львівщині.

Георгій МАЙОРЕНКО

Усмішки з конверта

Я ДУМАВ...

Розглядається справа. Адвокат звертається до свідка:

— Це правда, що ви одержували великі суми грошей за те, щоб завести розгляд справи в глухий кут?

Свідок мовчить.

Адвокат повторює запитання.

Свідок знову мовчить.

Запитує втретє — ні пари з вуст.

— Свідку, ви чому не відповідаєте на запитання?— тут не втримався суддя.

— Пане суддя, вибачте,— підхопився свідок.— Я думав, що це адвокат запитує вас...

Іван БОВА.
м. Козятин
на Вінниччині.

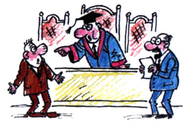

У МАГАЗИНИ

— А у вас є черевики для лиж п'ятдесят п'ятого розміру?

— Якого?!

— П'ятдесят п'ятого...

— А для чого вам взагалі лижі?

Тетяна КОЛЯДИНСЬКА.
м. Дніпропетровськ.

ЗРОБИВ ВИНЯТОК

Високий чиновник у столиці приймає відвідувачів.

— Там є ще хтось у приймальні?— запитує секретарку.

— Є.

— Хто?

— Люди... з села приїхали...

— Які у них проблеми?

— Немає грошей...

Чиновник подумав, подумав, а потім махнув рукою:

— Ну гаразд, нехай заходять і без грошей.

Петро КОНОВЛАЄНКО.
с. Мозгова
Краснопільського району
на Сумщині.

БАЛАДА ПРО МАЙСТРА

Половину свого трудового життя Денис Поліщук мав клопоти з сільським головою Пилипом Сидоровичем. За самогоноваріння. Колись Денис вважався гараздним слюсарем, навіть трохи комбайнерував, але за новітніх сільських катаклізмів утратив постійну роботу і круто змінив професію. Самогоноваріння, як написав би поет, стало його другим покликанням. За цю пристрасть його позбавляли премій, накладали штрафи, трощили апарати, судили товариським судом. За горбачовських перебудовних часів, коли оголосили люту боротьбу пияцтву, Поліщука навіть возили в район на якесь гуртове поганьбовисько, після чого він упав у затяжну депресію і не гнав самогону цілих півтора тижні.

Але Денис Поліщук був чоловіком упертим. Він спритно прилаштувався до віянь революційної епохи, навчився гнати оковиту на горищах, у погребах, у курятнику чи корівнику — в залежності від маскувальних особливостей пори року,— навіть у старенькому «Запорожці», якого час від часу розбирав у садочку і задля ока завзято ремонтував.

Горілка в нього виходила, як тепер кажуть, супер,— з неповторними приправами, із запахом польових трав і медовим смаком витонченого трунку. Люд валом валив до заповзятого Поліщука, за ціну, як пишеться, нижче ринкової, брав питво і розкошував на весіллях, хрестинах чи якихось там інших «масових» гуляннях, виголошуючи здравиці на честь невтомного сільського самородка. Бо горілка, яку продавали у сільській крамниці, була ніщо проти Поліщукової: підробка, якийсь сурогат чи щось таке. Коротше, тьху!

Сільський голова Пилип Сидорович, як уже мовлено, системно й запекло боровся зі злісним порушником закону і громадського порядку Денисом Поліщуком: привселюдно ганьбив, штрафував, критикував по сільському радіо, судив товариським судом. Коли біля обійстя Поліщуків з'являвся посланець сільського голови — дільничний Покотило, дружина Дениса, достойна його подруга і вірна помічниця Марта Власівна, по-снайперськи точно визначала ціль візиту:

— Денисе! Гей, Денисе? Одягайся!

Чоловік, лаючись, одягався і чалапав до сільради, а коли повертався, Марта згорьовано викладала суть своїх жіночих переживань:

— Капець?!

— Діждуться! — коротко відповідав майстер. Години зо три, погамовуючи легкий стрес, він лежав на канапі, люто упершись очима в стелю, затим ішов сплачувати штраф або ж витягував із схову, замість конфіскованого, черговий апарат і приступав до діяння.

Але спливали роки, часи змінювалися. Вони змінилися так, що Денис Поліщук розширив хороми, поміняв «Запорожця» на іномарку, а з варивом чаклував не по якихось там курятниках, а в пристойній, обкладеній чеським кахлем комірці.

Народ, як і раніше, валом валив до Поліщукового обійстя.

А якось на порозі (і треба ж так!) постав власною персоною сам сільський голова, добродій Пилим Сидорович. Вірна половина Дениса Поліщука, благородна Марта Власівна, завваживши такого гостя, з несподіванки зойкнула, а коли отямилася; скомандувала:

— Денисе! Гей, Денисе? Збирайся!

Господар, теж за звичкою, налаштувався було покидати рідні хороми і простувати до сільради на «розборки», коли це уздрів у дверях не когось там, а самого Пилипа Сидоровича.

Тажа з'ява попервах позбавила господаря дару мови. Пилип Сидорович теж нічого не сказав, човгнув по ганчірці черевиками, потім, поміркувавши, зняв їх і в шкарпетках переступив поріг.

— Так тає, Денисе Івановичу,— уперше звернувся до порушника громадського спокою по-батьківські. — Вигнали б мені бідонів зо два... Свайба на носі. А магазинна горілка, самі знаєте, яка. Підробка. Тьху! — Пилип Сидорович навіть роззутою ногою притупнув. — У боргу не залишуся...

Коли сільський голова пішов, у дверях постала передчасно згорьована Марта Власівна.

— Капець?! — тільки й мовила.

— Який там капець! — образився чоловік. — Сам голова замовлення приніс. На два бідони.

Марта Власівна перехрестилась:

— А чого ж то міліціян Покотило біля хвіртки човпить?

— То Пилип Сидорович поставили, щоб нам ніхто не заважав працювати...

Денис Поліщук, дістаючи апарат і найкращі приправи, намислив собі, що часи круто змінилися, реформи пішли! Тепла хвиля вдячності огорнула все його вистраждане єство, кров у жилах запульсувала стрімкіше.

Але десь глибоченько в душі продовжував жевріти холодок зневіри. Чогось іще бажалося. Світлого і щемного! Чогось такого, такого... Ну, щоб за душу взяло. Щоб, як написав би поет, робилося і множилося для рідного реформованого села!..

Іван КИДРУК.
м. Рівне.

Міні-байки

БУЛО ЗДОРОВ'Я, НЕ БУЛО УДАЧІ

Ніколи жодна не чіплялася болячка,
А шлях завершила засмаженою Качка...

СУЧАСНИЙ СПІВАК

Творчий почерк має та манеру:
Рота відкриває під «фанеру»...

ШОЛУДИВІ ПСИ

А покрутились у Ведмежій свиті —
І шерсть лискуча стала, й морди ситі...

ДОКУКУРІКАВСЯ

— У мене при дворі найвищий рівень!
Захочу й Сонце в двір не допущу! —
Щодня на плоті кукурікав Півень,
Аж поки не потрапив до борщу...

НЕВДЯЧНИЙ

Писучий люд віддавна має моду
Байки складати всякі про Колоду.
А це недавно, як в Дністрі топився,
Один за мене, наче кліщ, вчепився.
Була тоді йому я гарна, люба, мила,
Бо ще й до берега потрібного прибила.
Так тішився, що залишився жити.
Та ниньки взявся знов мене ганьбити.

Сергій КОВАЛЬ.

Георгій МАЙОРЕНКО

Олексій КОХАН

— Дітки, колись тут був ставок і в ньому водилася рибка.

Друже Перче!

Перед святами у нас, буває, згадують про ветеранів та інвалідів Вітчизняної війни. Тоді десь знаходяться гроші на різні доплати, подарунки. А «оригінали» дарують ветеранам мобілки. Мовляв, тепер старенькі зможуть зателефонувати куди-завгодно. Так то воно так, але стартового пакета вистачає на якийсь десяток дзвінків. А де брати гроші далі, коли пенсії не завжди вистачає навіть на ліки?

Іван КОНДРАТЮК.

м. Севастополь.

Дозволяю

УСМІШКА

Їхав містом генерал. Раптом помітив двох розхристаних вояків з пілотками за ременем. Зупинив машину, вийшов, підкликав до себе порушників Статуту.

Хлопці, правда, миттєво привели себе в порядок, але вимушені були вислухати генералову нотацію, відповісти на його запитання. Нарешті він наказав:

— Прошу пред'явити документи.

Хлопці перезирнулися: запахло смаленим — зараз генерал дізнається, з якої вони частини. Один, вищий, почав неквапно і неохоче розстібати нагрудну кишеньку, та ніяк не міг впоратися з гудзиком. А другий, нижчий, несподівано стрімко розвернувся і кинувся у прохідний двір.

Генерал від несподіванки навіть розгубився.

Але не розгубився високий солдат.

— Товаришу генерал,— козирнув він, кинувши неслухняного гудзика. — Дозвольте, я його дожену в одну мить, охламона.

— Дозволяю,— тільки й устиг сказати генерал.

Висока постать блискавично зникла у прохідному дворі...

— Ну і що, наздогнав? — не витримав хтось із слухачів.

— Напевне.— відповів оповідач, генерал-майор у відставці. — Напевне наздогнав. Адже з того моменту пройшло вже шість років.

Анатолій ДЯЧЕНКО.

м. Полтава.

Валерій ЧМИРЬОВ

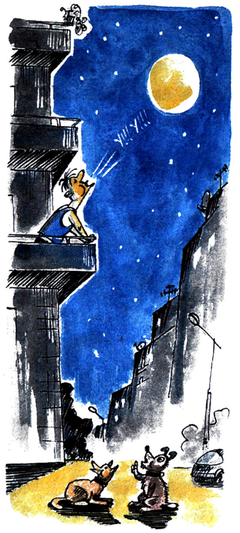

— Мабуть, податкова довела чолов'ягу!

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Дайте для страхової компанії розписку про пограбування банку.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

ЧЕПУРАШКА.
ЛІТРФОНД.
БУЯНІСТ.
КУМПЕНСАЦІЯ.
МОНОЛІТР.
КУМП'ЮТЕР.
МОТОБЛОРЕР.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

●

КОМПРОНІС.
ВИЖИВАННЯ ХРЕСТИКОМ.
ПРОПИТКОВИЙ МІНІМУМ.
ДЕРЖАВНЕ ФІГАНСУВАННЯ.
ПЛАТИЧНА ОПЕРАЦІЯ.
ЕПОХА ВІДГОРОДЖЕННЯ.
ДІЛОВИЙ ВІНИК.
НЕПЕРЕДПЛАЧЕНІ ТРУДНОЩІ.
ПАРТКОВТОК.

Надія СЕМЕНА.

ВЕСЕЛІ СПОГАДИ АРТИСТА

РОЗРАХУВАВСЯ

Молодий піаніст Рома, що акомпанував мені в Одесі, худокостий, сутулий, але з характером...

Якось приходить він на концерт, а під правим оком синець на півщоки. Рома хлопець не із говірких, на мій здивований погляд відповів неохоче:

— На пляжі амбал якийсь до дівчини чіплявся... Всі мовчали, а я устряв...

Назавтра, зустрівши Рому в філармонії, я остовпів: тепер і під лівим оком у нього красувався такий же добрячий «бланж».

— Знов «устряв»? — питаю.

— У міліції протокол підписував,— відповів неохоче Рома,— а прапорщик шепоче: «Чоловіча честь велить тобі розрахуватися із кривдником. Я відімкну двері камери, а ти зайди і вріж хулігану в око». —Рома обережно торкнувся пальцями синяка. — Ну я й зайшов...

ПРІЗВИЩЕ

У Чернігові прийшов із документами до директора філармонії. Разом зі мною в кабінет зайшов адміністратор якогось середньоазіатського фольклорного ансамблю. Я назвав своє ім'я та по-батькові. Гість із Азії теж протягнув руку директорові:

— Туртукпай Секешперпієвич.

У літнього директора під оком засмикалася жилка:

— Вибачте, дорогий, ані запам'ятати, ані вимовити вашого ім'я та по-батькові не зможу. Краще назовіть прізвище.

— Добре, добре,— киває адміністратор,— Токженчукпершизабаєв — моє прізвище.

ТІЛЬКИ ТИХО

Слабенький співак пішов зі сцени майже без аплодисментів і за кулісами питає естрадного адміністратора Миколу Кутепу.

— Співати ще?

— Співай,— махає рукою Кутепа. — Тільки тихо, бо у залі людей розбудиш.

УСЕ МІСТО

Вихідний день у загазованому донбаському місті. Веду Миколу Кутепу з бару.

— Випивоха ти нещасний!

— Чого на мене одного котиш? — обурюється Кутепа і оглядається навкруги. — Дивись, усе місто під газом...

ЕКСПРОМТ

— Колю, що-небудь про естрадних музикантів... — просять Кутепу.

Той, не відриваючись від газети:

— У поїзді знайомляться двоє. Тиснуть один одному руки: «Контрадмірал Собко!» — «Контрабасист Шимшилевіч!»

Володимир РОМЕНСЬКИЙ.

Козацькому роду нема переводу!

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

— За сотника Випивквартенка подали три голоси! Утрималось — два.

— Від кого дісталося, Кіндрате?
— Та... хлопцям суп із курячих кубиків не сподобався. От знову куліш варю.

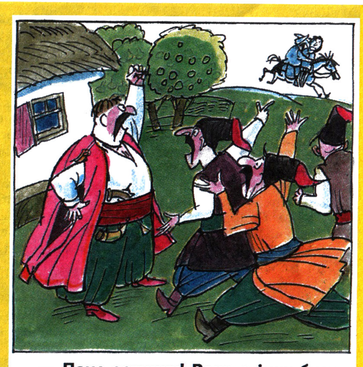

— Пане сотнику! Вашу жінку бусурманин украв!
— Негайно за ним! Женіть подалі та дивіться, щоб не передумав!

— Ну й люто ж ти бився сьогодні із ворогом, друже!
— Та... вранці із жінкою дуже вже посварився...

— Пробував я, куме, на дієту сісти, схуднути трішки, та клята жінка такі страви готує, що не всидиш!

— Виручайте, побратими! Розплатіться за мене, бо в турецьку неволю потраплю!

Народні усмішки

ЗАДАРМА

— Куме, допоможіть мені викопати льох, а то нікого не допросишся. Не бійтесь, я вам заплачу.

— Нащо плата?! Якщо ви мені допоможете перекрити дах, то я вам і задарма викопаю.

ЗРАДА

— Учора вскочив у халепу,— розповідає Семен Павлові.— Уявляєш, приходжу додому, а на столі повно випивки. Значить, жінка із коханцем призволялася. З відчаю я повипивав усе та й звалився із копит.

— Слабак.

— Чого ж це?

— Бо пику коханцеві не намилив.

— Яке там «намилив»?! Прокинувся і побачив, що попав у чужу квартиру.

НЕВЖЕ?

Вихваляється Ганна своєю невісткою:

— Розумниця вона у нас. Що не спитай — усе розкаже, роз'яснить.

— Та невже?

— Еге ж. Бо в інституті вчилась.

— Якби була такою вже розумницею, то заміж за вашого Петра не вийшла б...

ЗНАК

Чоловік хоче купити собаку. Придивляється до нього, а тоді й каже:

— Може, я його і взяв би, але не впевнений у породі.

— О, він дуже породистий,— вихваляє продавець.

— Та й чомусь весь час моргає одним оком.

— Це він подає мені знак, щоб не продешевив...

ПОГЛЯД

У кафе молодик задивився на дівчину за сусіднім столиком. Просто оцей з неї не зводить. Дівчина кокетливо питає:

— Чого ви на мене так дивитесь, наче в мене зараз нікого немає вдома?

ОБМЕЖЕННЯ

— Що скажете?— запитує лікар пацієнта.

— У грудях тисне. Кх-хи!..

— О, у вас такий кашель.

— Ага. Просто роздирає.

— Вам треба кинути курити і пити!

— То що, я повинен тільки кашляти?..

Почув і записав
Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський
на Волині.

Вінегрет із перцем

Сергій РЯБОКОНЬ

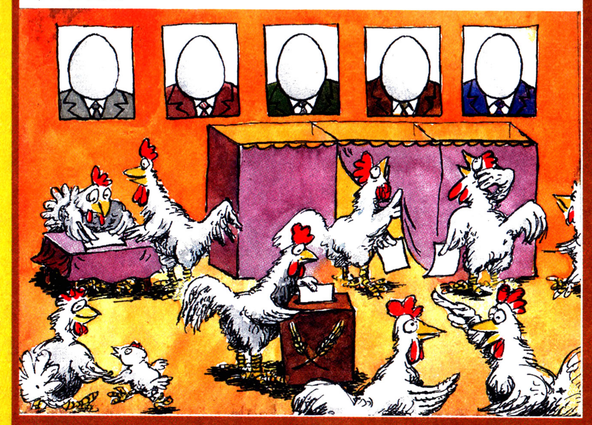

Георгій МАЙОРЕНКО

Радна САХАЛТУЄВ (тема Анатолія Василенка)

— Поки виб'єшся в люди, всякого доведеться насьорбатися...

Василь ВОЗНЮК

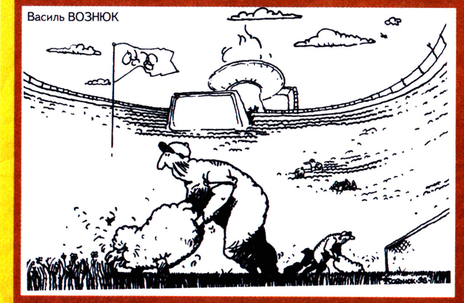

Олег ГУЦОЛ

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Заміж виходиш, подруго? А він хоч гарний, розумний?! — Кажу ж тобі: багатий!

Микола КАПУСТА

Костянтин КАЗАНЧЕВ

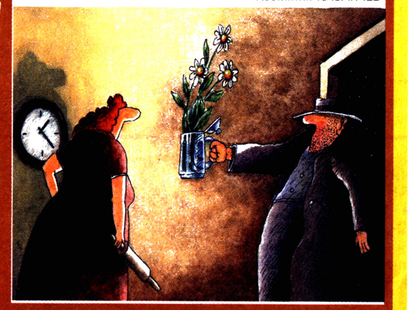

Костянтин КАЗАНЧЕВ

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Олексій КОХАН

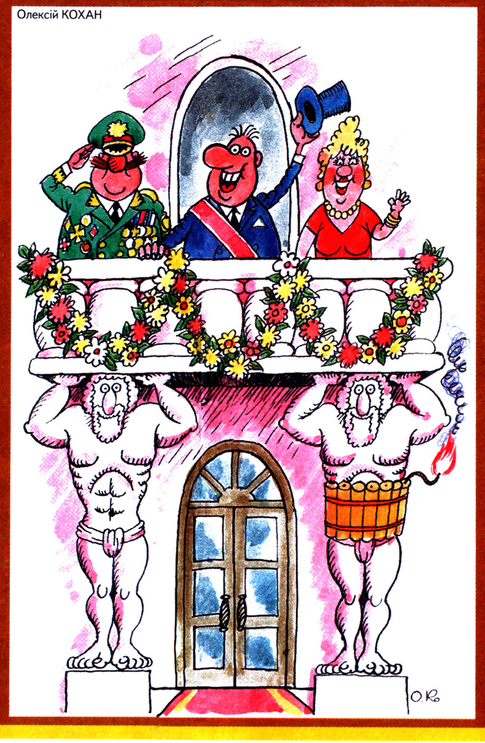

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Георгій МАЙОРЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Послуги рятувальників такі дорогі, що ніхто не наважується у воду лізти.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Прив'язуй, надійніше, щоб не дай Боже, до виборів не обвалився.

Валерій ЧМИРЬОВ

— Васю, ти мого кандидата у президенти поважаєш?

— Дивись, Карло створює політичну партію під себе!

Народні усмішки

ЩАСТЯ

Дружина роздратовано каже чоловікові:

— Знову нацмулився! Вчора я була просто щаслива, що побачила тебе тверезим.

— А сьогодні моя черга бути щасливим.

Почув і записав
Роман КРИКУН.

м. Сокаль.

ЧЕСНА ВІДПОВІДЬ

Йде обшук у «братка». Оперативник запитує в нього:

— Ну і чий це автомат?

— Як, чий? Калашникова...

У БАРІ

Відвідувач:

— Бармене, пошвидше, у мене горить!

— Зачекайте, тут у всіх горить!

— Я не можу чекати, я пожежник!

Почув і записав
Дмитро КУЩЕНКО.

м. Корсунь-Шевченківський
на Черкащині.

УТОЧНЕННЯ

Автоінспектор зупиняє авто, що проїхало на червоне світло: За кермом — жінка.

— Ви поїхали на червоне,— каже інспектор.

Жінка дивується:

— Та хіба то червоне?.. Воно якесь блідорожеве...

Почула і записала
Марія ШИНКАРУК.

м. Дергачі
Харківської області.

ДИВНО

Цвинтар. Іде церемонія поховання. Труна, вінки. Поруч люди. Один із чоловіків промовляє:

— Сьогодні ми поховаємо видатного політика і криштале-во чесну людину...

Це почули двоє перехожих. Один і каже:

— Цікаво, а чому в одній труні?

Почув і записав
Михайло СТАРОДУБ.

м. Острог
Рівненської області.

НЕ ХОЧЕ

Їде чоловік вантажівкою чужим селом. Угледів на леваді гусей — схопив пару, і в машину. А тут назустріч, де не візьмись, бабця з коромислом біжить. Водій зупинив машину:

— Гаразд, вилазьте. Бачите, бабця не хоче, щоб я вас покатав.

Почув і записав
Григорій ДОВГАНЬ.

смт. Кринички
Дніпропетровської області.

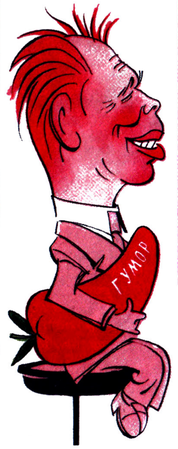

До 80-річчя від дня народження відомого письменника-гумориста Василя ЮХИМОВИЧА

Хто не знає пісні, яку вважають народною:
А льон цвіте
Синьо-синьо,
А мати жде
Додому сина.

Її автор, Василь Лукич Юхимович, народився 1924 року в селищі Сингаях на Житомирщині. Відомий поет, якому б оце виповнилося 80. На його слова написано багато пісень. Шанувальники веселого слова напевне відразу згадають і ось цю:
Їхав я по гравію
З тою кучерявою...

Лірик, гуморист, сатирик Василь Юхимович у своїй творчості живився з глибинних народних джерел і, як патріот, впродовж усього життя був оборонцем рідного слова. Щоб квітло... мов льон.

* * *

Колись митцю писав листи митець,
В них — дум глибінь,
бентежний стук сердець.
А в телефонний вік — не до листа:
Влітає мудрість в трубку й виліта...

* * *

Умів на гребені спливати,
Чи звідти вітер, чи звідтіль, —
Він, наче був той головатий,
На рівні завжди — шторм чи штиль.

ОЙ БУЛО У ФРОСІ АЖ ШІСТЬ ЛИХ НА НОСІ

Стільки лих одній особі
Та й на глум гульвісам?!
Шість — на носі, — сім на лобі,
Ще й на щоках вісім...

Стрінуть в клубі чи в дорозі
(Де б від них поділась?), —
Натякають хлопці: «Фросю!
Правда ж — тато сіяв просо,
Коли ти родилась?»

Ну ж!.. Чи мама з татом винні,
Чи бабуня з дідом, —
Позриваю ластовиння
Хоч би й динамітом!..

Почала консультуватись,
Звісно, в фельдшериці,
Та пораяла вмиватись
Соками суниці.

Умивалась — не годиться!..
Нишком — до Килини.
І взяла рецепт: «На лиця
терти цибулини».

Прикладала, — ой, не злазить.
Вгледіла Марину, —
Ця вже радить «мастю мазать
З моркви й гліцерину».

Не зірвала... Редьку терла,
Брукву і петрушку:
буду, хоч би з болю вмерла,
Краща за подружку!

«Змащуй здором, пий закваску,—
Науча Федора, —
Гарбузову викинь маску —
Краще з помідора»...

А надвечір коло тину
Федь шепнув: «У тебе
Ластовинки-золотини,
Мов зоринки в небі!»

Брали згодом в магазині
Шлюбну сукню... Цебто,
Допоміг юнак Фросині,
Мабуть, без рецепта.

Василь ЮХИМОВИЧ.

Юрій ОПЕКАН народився 1970 року. Живе на Волині у селищі Іваничі.

«Перець» — мій улюблений журнал з дитинства»,— пише він у листі до редакції. То хіба після цього ми могли не надрукувати дотепні карикатури Юрія! Хоча, зрозуміло, справа не в любові, а у таланті молодого художника, який, чесно кажучи, порадував «Перець» своїм доробком. Отже, нашого полку прибуло!

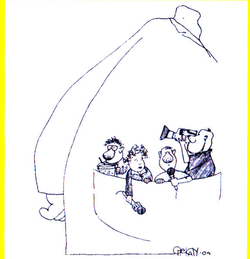

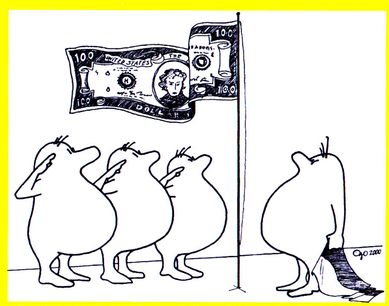

СМІШИНКИ

— Що з тобою, друже? Ти весь подряпаний, під очима синці, сорочка подерта... Давай я проведу тебе додому.

— Я тільки звідти...

* * *

— Алло! Я прочитав оголошення у газеті, де сказано, що ваша фірма виконує будь-які послуги. Навіть найекстремальніші.

— Так... Які у вас проблеми?

— Моїй дружині не подобається, що я хроплю.

— Зрозуміло... Тільки давайте уточнимо: ви хочете позбавитися хроплення чи дружини.

* * *

Чоловік:

— Люба, це правда, що я обіцяв тобі золоті гори, але про пральну машину розмови не було.

* * *

— Сидоровичу, давай посперечаємося на сотню, що ти не здогадаєшся, чому я до тебе сьогодні прийшов.

— Та знаю, знаю... Грошей позичити просити.

— А от і ні. Так що жени тепер мені сотню.

* * *

До «Титаніка» підходить Герасим:

— Собачку не візьмете?

* * *

Дзвінок до Центру управління польотами:

— Алло. Центр Управління? Тури на орбіту у вас замовляють?

— Так.

— Скільки це буде коштувати?

— Двадцять мільйонів доларів.

— А по студентському квитку?..

* * *

— Ну як відпочив?

— Нормально.

— А чому такий обгорілий?

— Так путівка була «горяща»...

* * *

— Ти знаєш, Петре, який тепер найкращий подарунок?

— Який?

— Дзвінок до велосипеда: ніякої абонементної плати і всі дзвінки безплатні.

Сергій ТИМОЩУК.
м. Кіровоград.

Олексій КОХАН (тема Миколи Босака)

Георгій МАЙОРЕНКО

ІРОНІЗМИ

Здається, мільйон легше назбирати, ніж сотню-дві.

XXI століття: чим далі в ліс, тим більше галявин.

Найважче тому курортникові, у якого обручка не знімається.

Якщо рука руку миє, часом може залишитись брудним обличчя.

Земля ще не продається, але вже скуповується.

Василь МОМОТЮК.

Віктор ПОПОВ

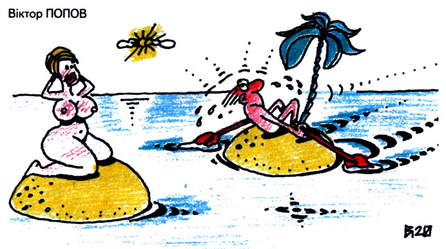

Володимир СУБОТА

Шановний Олександре Івановичу!

Наш молокозавод «Божа корівка» одержав надіслану Вами одну етикетку від кефіру «Смачний». Але повинні зауважити, що за умовами оголошеної акції до списку учасників розыграшу головного призу вносяться тільки ті, хто зібрав і надіслав до кінця місяця десять етикеток від згаданого молокопродукту. Однак, нам дуже приємно визнавати, що серед шанувальників нашого кефіру і Ви — людина, напевне, поважна і врівноважена, бо кефір «Смачний» п'ють такі люди, як Ви — гордість нації і надія суспільства.

Бажаємо всіляких гараздів і успіху на життєвій стезі.

З повагою
Президент акціонерного товариства «Божа корівка»

А. Т. ШЛАПАЧЕНКО.

Вельмишановний Олександре Івановичу!

Раді повідомити, що Ви таки встигли надіслати на нашу адресу ще дев'ять етикеток від кефіру «Смачний», і це дає Вам право брати участь у розыграші головного призу — трикімнатної квартири. Слідкуйте за програмою телепередач національного телебачення. Розыграш відбудеться в першій декаді наступного місяця.

Зичимо міцного апетиту і невгасимої любові до нашого кефіру.

Ваш
Президент акціонерного товариства «Божа корівка»

А. Т. ШЛАПАЧЕНКО.

Шановний пане Шлапаченко!

Вчора прочитав у журналі «Кросворди на будь-який смак» про результати розыграшу трикімнатної квартири, проведеного Вашим чудовим молокозаводом «Божа корівка». Виявляється, я вигравав головний приз. Я дуже щасливий, бо квартира мені украй потрібна. Недавно розлучився з дружиною і хочу найшвидше покинути так звану сім'ю з котом і папугою Карою. Повідомте поскорше, коли, де і як можу одержати ключі від нового помешкання. Бо ще трішки — і крик Кари мене може дістати до печінок.

З нетерпінням чекаю зустрічі.
Ваш любитель кефіру «Смачний»

О. І. ПРИХОДЬКО.

Добродію Шлапаченко!

Я украй обурений байдужим ставленням до мене Ваших працівників. Те, що підсунули у вигляді виграшу, важко назвати квартирою. Це просто хлів. Я сподівався на апартаменти, гідні марки молокозаводу «Божа корівка»: елітний будинок, євроремонт, гараж. Не хочу приймати таку подачку. Я пив кефір «Смачний» не заради якогось притулку для бомжів, а заради гідної мене трикімнатної квартири, у якій міг би насолоджуватись життям, потягуючи до кінця життя поживний кисломолочний продукт. Кілька місяців відмовлявся від смачних соків і улюбленої ряжанки молокозаводу «Круте молоко», аби тільки назбирати етикеток з Вашого гидкого кефіру, який можна дудлити хіба що на похмілля. І за це ось маю...

Прошу Вас негайно втрутитися у конфлікт і розв'язувати його цивілізованим способом, поки я не почав скаржитись до різних інстанцій.

З надією сподіваюсь.

Той, у кого кефір «Смачний» викликає гикавку.

О. І. ПРИХОДЬКО.

Дорогий Олександре Івановичу!

Дозвольте привітати Вас з виходом до півфіналу. За прийнятими поправками до правил кожен з десяти тисяч півфіналістів повинен до кінця місяця надіслати на адресу молокозаводу ще десять етикеток кефіру «Смачний». Розыграш відбудеться наступного місяця. Результати будуть надруковані у журналі «Кросворди» на будь-який смак». Читайте це видання і Ви станете найерудованішою людиною.

Хай освітлює Ваш життєвий шлях зоря удачі і щастя.

Президент акціонерного товариства «Божа корівка»

А. Т. ШЛАПАЧЕНКО.

Пане Олександре!

Вибачаємось за спричинені незручності. Але через поломку правого електроконтакту реле приводу зубчатого валу лототрона, який використовувався для визначення переможця нашої акції, пройшов збій і випадково господарем трикімнатної квартири було названо Вас, Олександре Івановичу. Вчора відбулося повторне визначення переможця. Завдяки полагодженому лототрону було названо нове ім'я господаря трикімнатної. Це студент університету Сергій Шлапаченко-Дерегуз. Ми вручили йому ключі від нової квартири, як Ви правильно зауважили, таки в елітному будинку, з євроремонтом і гаражем.

З найщирішими побажаннями смачного.

Президент акціонерного товариства «Божа корівка»

А. Т. ШЛАПАЧЕНКО.

Добридень, вірний наш друже Олександре Івановичу!

Вітаємо Вас з перемогою. Вона справедливо підтвердила, що щирішого шанувальника нашого кефіру просто немає, і ми раді, що такий виграш дістався не кожусь, а саме Вам. Чекаємо Вас у понеділок для оформлення відповідних документів.

Щасливого новосілля.

Президент акціонерного товариства «Божа корівка».

А. Т. ШЛАПАЧЕНКО.

ГУСАК

Бабці кланявся гусак —
так і так... так і так...
Гелготали гуси:
— Вельми ввічливий гусак
в нашої бабусі!

Олег ОРАЧ.

РЕБУС

Хто розшифрує ребус, той прочитає українську народну загадку. А як прочитає, нехай відгадає.

Склав М. ЛИСТОПАД.

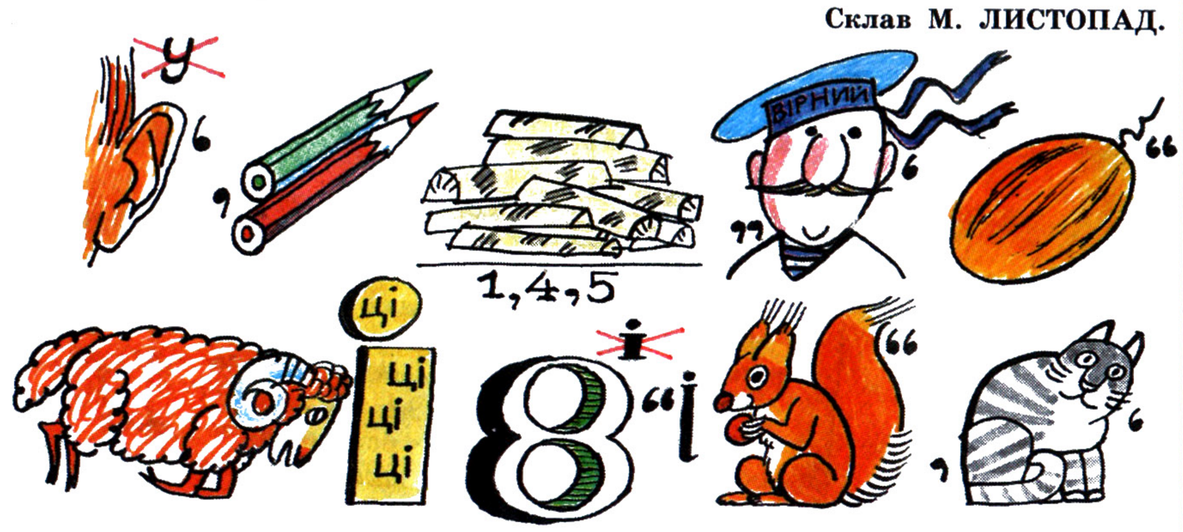

ЗАХОВАЛОСЬ КОШЕНЯ

Заховалось кошеня
В кухні за плитою —
Захотіло воно грати
В піжмурки зі мною.

Не ховайся, не втікай,
Кошеня маленьке.
Як покличу: «Киць-киць-киць»,
Прибіжиш хутенько.

Олександр ВИНОКУРОВ.

В КАПУСТИНИ-ІМЕНИНИ

Завтра іменини
В тітки капустини.
Прийде дід-дідище,
Старий капустище.
Прийде з ним бабуся,
Стара капустуся.
Прийдуть два синочки,
Малі капусточки.
Прийдуть і три доні,
Малі капустоні.
Прийде капустон,
Дін-дон-дон!
— Прийде вся родина,—
Каже капустина.

Анатолій КАМІНЧУК.

ТЕЖ ПЕРЕЖИВАЄ

Виглядаючи раз-по-раз у вікно, мама каже Петрикові:

- Вже темніє, а батька ще й досі нема з роботи. Це ж, бідний, з ранку голодний, бо нічого не взяв із собою. Хоча б швидше прийшов, бо коли ж це він буде їсти?

- А коли він мої домашні завдання буде виконувати? - важко зітхнув Петрик.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

м. Боярка.

У ТЕПЛІ КРАЇ

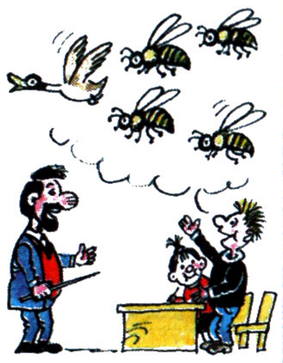

На уроці природознавства вчитель запитує:

- Діти, назвіть птахів, які восени відлітають у теплі краї?

Підняв руку Денис:

- Шпаки...

- Так,- закивав головою вчитель.

- Ластівки...

- А ще?

Деніско наморщив лоба і раптом радісно додав:

- Бджоли!

Валентина КОРЖ.

с. Сергіївка
Апостолівського району на Дніпропетровщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

МІСЯЦЬ ТА ЗОРІ

КАЗКА

Колись зірок на небі не було — лише Місяць. Сумно йому велося і лячно — один бо ж на всеньке небо. Скільки того небозводу освітити міг — клаптик. А далі — темрява така, хоч хто злякається.

І людям на землі — не дуже весело. Випаде комусь куди йти чи їхати вночі — нічогісінько не видно.

А тут ще й Місяць від суму почав худнути — став півмісяцем, а потім і зовсім на серпик перетворився. Ще більше темрява оповила землю.

Тоді зібралися люди раду радити: як Місяць порятувати. Бо як зовсім зникне — не небо буде, а суцільна темінь.

— Треба його розвеселити,— сказав сивий як голуб дід.

Зняв шапку, звів очі до неба і засміявся:

— Ха-ха-ха!

Тоді всі за старим дідом позадирали голови догори і засміялися:

— Ха-ха-ха!

— Хи-хи-хи!

— Хі-хі-хі!

І від кожного ті сміховинки полетіли до Місяця:

—Буць-буць-буць!

— Дзень-дзень-дзень!

— Брязь-брязь-брязь!

Сміховинки відскакували від Місяця і залишалися на темному небі яскравими веселими зірочками. А Місяць від радості знову став круглим.

Зраділи і люди. Бо небо вночі вже не було темним — на ньому сяяли зірки.

Правда, Місяць час від часу знову стає серпиком. То він бачить, що люди на землі мало сміються. Тоді він влаштовує зорепад — щоб люди подивилися на небо й усміхнулися.

Тож допоки люди будуть сміятися, дотіль будуть і зірки на небі.

Світлана ПРУДНИК.

Петро Ребро

Велика Цяця

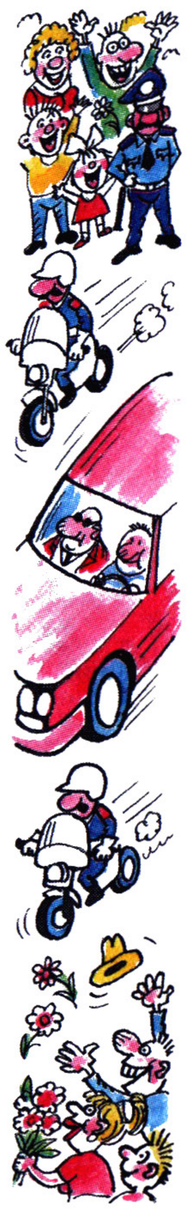

Все місто стало дибула:
Яка тут в дідька праця,
Якщо до міста прибула
Велика дуже цяця!

В ряди шикується народ —
Є бомжам місце й босам.
Усі деруть в екстазі рот:
«Ура! Ласкаво просим!»

І от стрілою мчать авто —
Червоні, чорні, сині.
А цяця де? На зна ніхто,
В якому лімузині.

Де той, для кого цей парад?
Тому дорослі й діти
Вітають щиро всіх підряд
Та ще й жбурляють квіти.

Хто — по душевній простоті,
Хто — службу знає туго.
І навтямки їм, що в хвості
Летить «крутий» злодюга.

Давно за ним рида тюрма:
Так обікрав державу.
А ми тут разом з усіма
Йому складаєм славу.

А він мурлика «Тра-ла-ла»
І хрюкає, мов паця...
У наше місто прибула
Велика дуже цяця.

Гуляють українці

Радіють боси, бонзи, клерки
В столиці і в глибинці:
Щодня в країні фейєрверки.
Гуляють українці!

Одна біда — коли салюти
Палають серед ночі,
Тоді видніш голодні й люті
Пенсіонерів очі.

Коли гірлянди пустотливі
Цвітуть попід хмарками,
Тоді видніші наші ниви,
Зарослі будяками.

Коли горять зірки яскраві
І падають під ноги,
Тоді видніш дахи діряві
Й розбомблені дороги.

Коли ця райдуга весела
Сія під небесами,
Тоді видніші наші села,
Що світять каганцями.

Коли ракети, мов лампади,
Пливуть поміж зірками,
Видніше, як у стінах Ради
Махають кулаками.

Коли вогні, як у європах,
Усі розгонять тіні,
Тоді видніші в наших шопах
Астрономічні ціни.

А так все добре в нас теперки:
У келихах — по вінця,
Щодня в країні фейєрверки.
Гуляють українці!

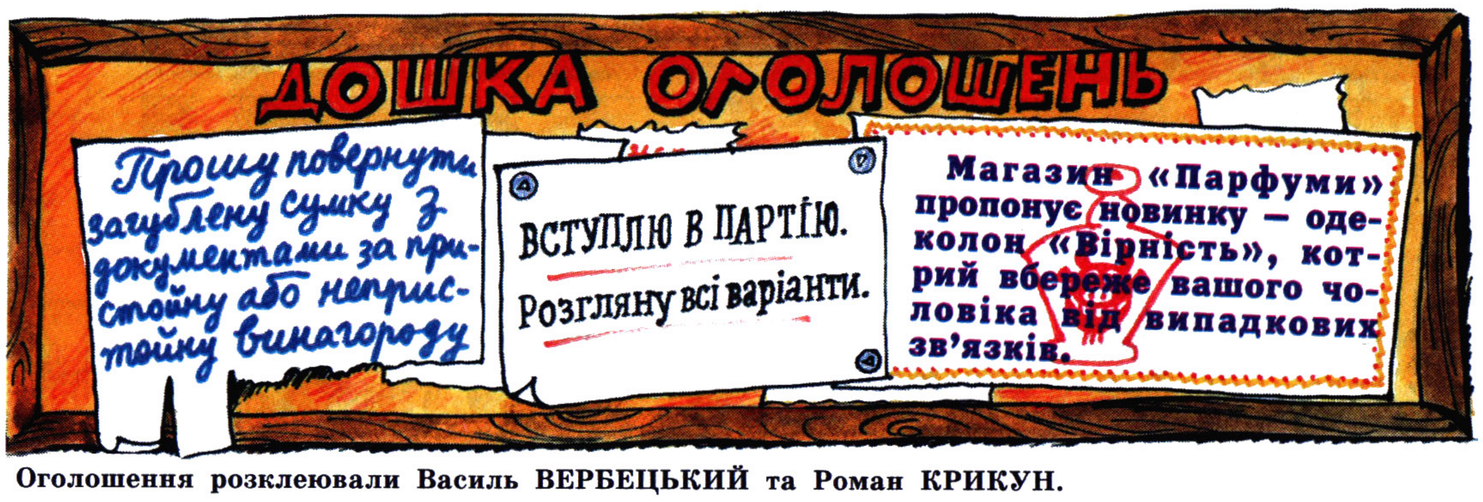

Оголошення розклеювали Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ та Роман КРИКУН.

...А у нас — усі чудма!

Олег ГУЦОЛ

Валерій МОГИЛЬНИЙ

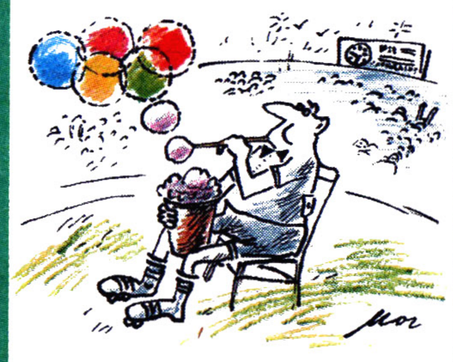

В'ячеслав КАПРЕЛЬЯНЦ

Олексій КОХАН

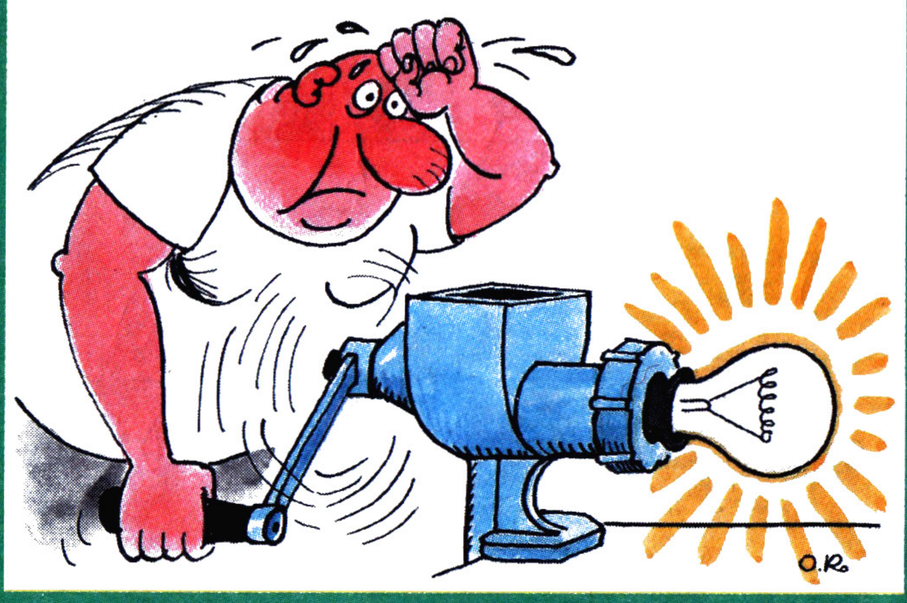

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— Цей чорний кіт ще на землі тричі перебігав мені дорогу.

Олег ГУЦОЛ

ЕЙФЛОРИЗМИ

◆ *Сильна рука потрібна тим, у кого слаба голова.*

◆ *Не один кріт знайшов собі місце під сонцем.*

◆ *Свиня в калюжі не вмирає.*

◆ *Продати друга легко, важко знайти покупця.*

◆ *Тим, хто може колись випити всю горілку, не вистачить на закуску.*

Флоріан БОДНАР.

СКАНВОРД ✻ Склав М. ШИПШИНА ✻ СКАНВОРД

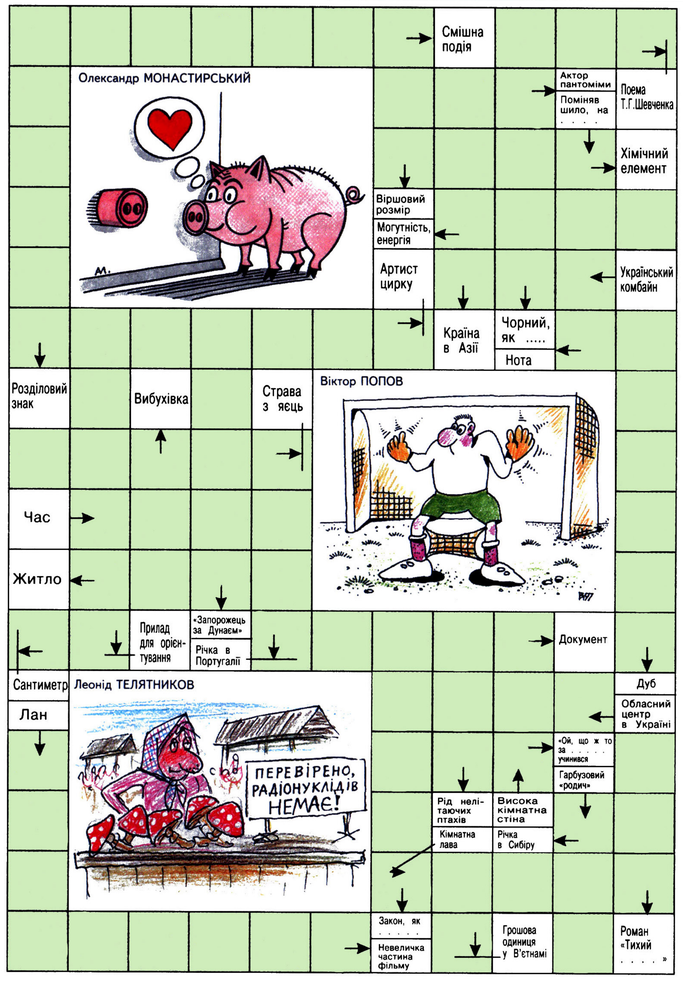

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, НАДРУКОВАНИЙ У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ».

В хлівці два ряди баранців і всі білі.

Відгадка: зуби.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7.

Сов. Сонце. Цеце. Цебро. Бровар. Варта. Табу. Буква. Квас. Спис. Писар. Артем. Темнота. Нотатка. Ткач. Чуб. Убір. Іртиш. Тиша. Африка. Фрикасе. Сестра. Страва.

«У Робінзона Крузо були два щоденники: один для П'ятниці, другий — для інших днів».

(З учнівського твору).

Страшне перо не в гусака...

«Прокладки на будь-який смак...!»

(Із реклами).

Надіслав Флоріан БОДНАР.

«Пиво без піни не продається».

(Із оголошення).

«З понеділків я категорично не п'ю, а тут зустрів доброго старого кума і він принудив мене до розпивання напоїв у такий відповідальний день тижня. Прошу пробачити, так як я більше з кумом не зустрічатимуся в понеділок».

(Із пояснення).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У народі кажуть: людина має два вуха, щоб більше слухати, а один язик, щоб менше говорити. Хоча дехто і говорить мало, а язика має ого-го-го! У шостому числі «Перця» ми запропонували придумати підпис до малюнка Г. Майоренка, на якому спочатку пацієнт показує лікареві язик, а потім — навпаки.

Читачі за літніми клопотами не забували про наш конкурс. Листів, як завжди, надійшло багато. Тому у журі теж була гаряча пора. А переможцями цього разу воно назвало:

Олександра КАВУНЕНКА з м. Світловодська Кіровоградської області:

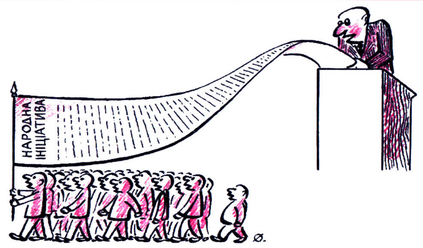

«Лікар: Запам'ятайте, здорова людина повинна мати ось такий язик...»

та Віктора БУРЛАЯ з м. Носівки на Чернігівщині:

«З таким язиком вам у Президенти нічого пхатися. Треба мати навіть не отакого, як у мене, а втричі більшого...»

Вітаємо!

А тепер чергове завдання. Придумайте підпис до малюнка В. Фльорка.

На переможців чекають призи.

ГУМОР ІНОЗЕМНИЙ

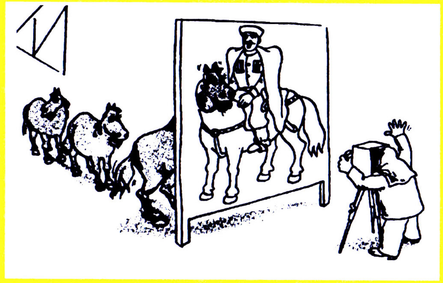

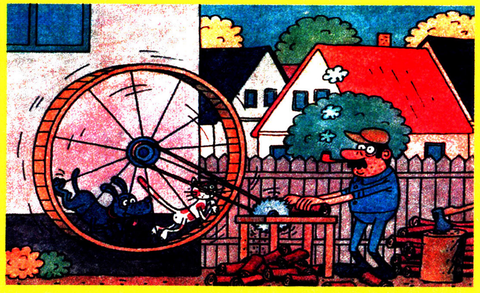

Інтерсмішинки

РУКОЮ МАЙСТРА

Істерман зайшов до перукарні.

— Я у вас іще не бував. Гарно бриєте?

— Так! — гордо каже перукар. — Пан, що брився перед Вами, був дуже задоволений: як тільки подивився у дзеркало, так одразу ж зажадав, щоб його іще раз побрили.

ОЙ!

Пасажир із заднього сидіння плескає водія таксі долонею по плечі, щоб сказати, де зупинитися. Той різко повертає вбік і налітає на придорожнє дерево.

— Що сталося? — дивується клієнт.

— Вибачте, сер, але я тільки відучора воджу таксі... До того п'ятнадцять років водив катафалк.

НЕПОДОБСТВО!

До графа Бобі приїхав у гості його дідусь. Гостював один день, другий, а на третій десь запропастився. Граф Бобі знайшов його аж через тиждень під ліжком мертвим і напустився на прибиральницю:

— Це неподобство! То це отак підмітаєте, що за цілий тиждень не зауважили дідуся!

СПОГАД

Бабця Агата ділиться із внучкою своїми спогадами:

— Коли виходила заміж перший раз, сталася неприємність: я зламала ногу.

— І, певно, твій наречений кинув тебе й утік?

— Ну як же він міг утекти з поламаною ногою?

••••••• Усяка всячина •••••••

ГОЛОС НАРОДУ

У 20-х роках минулого століття гамбурзький Народний театр на площі святого Павла ставив бурлескні та жартівливі п'єси. Відвідувачами були моряки, портові робітники, рибалки, водії, повії. Їм подобалося, коли вистава закінчувалася якоюсь бійкою, веселлям, смачним жартом. Тоді задоволені глядачі частували артистів пивом або вручали їм великий букет квітів.

Та ось якось режисер надумав поставити уривок із гетевського «Фауста»: показати трагедію Гретхен.

Майбутній письменник Віллі Бредель працював тоді театральним рецензентом, і ось що він згодом згадував про цю виставу.

Глядачі уважно стежили за всім, що діялося на сцені. Та ось доктор Фауст залишив обманути Гретхен у зачиненому підвалі і зник у тумані, а з неба пролунав голос, щоб вона не хвилювалася, що буде врятована. І тут глядачі, чоловіки й жінки, позривалися із своїх місць і обурено закричали:

— Що її тепер врятує?! Це дурниця!.. Тепер він на ній повинен женитися! Він повинен на ній женитися! Сюди доктора! Він повинен на ній женитися!

Публіка не вгавала, скандувала хором:

— Женитися! Женитися! Женитися!

Переляканий режисер вибіг на сцену, закликав глядачів до спокою і намагався їм довести, що такий кінець — не з його вини: так написав Гете.

— При чому тут Гете?! Це — відмовка! Він повинен на ній женитися!

Нарешті перед завісу на авансцену виходять Гретхен і похнюплений доктор Фауст. У залі запанувала тиша.

Фауст каже:

— Пробач мені, Гретхен, що я так погано з тобою повівся. Я хочу це виправити, тож питаю: чи підеш ти за мене заміж?

І Гретхен тихо відповідає:

— Так, Генріх.

Вони беруться за руки і цілуються.

Щойно народжену заключну сцену глядачі сприйняли з невимовним тріумфом. Гретхен і Фауст ще кілька разів мусили виходити на кін під бурхливі оплески і вигуки публіки. Гретхен вручили букет квітів, Фаустові — цілу жменю сигар, а розчулений хазяїн місцевого ресторанчика запросив усіх артистів на дармове пиво.

З німецької переповів Ігор АРТЕМЧУК.

Відділ охорони природи.

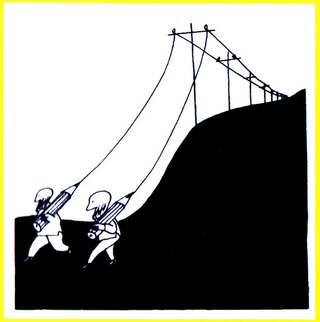

ЗГОДА

На вечірці Ерик із поклоном підходить до заміжньої жіночки, щоб запросити на танець.

— Ви згодні?

— Так, але давайте спочатку трохи потанцюємо.

СУТТЄВА РІЗНИЦЯ

— Альберто, яка різниця між твоєю дружиною й іншими жінками?

— Ну, моя дружина знає, що я вже одружений.

ТАТУСЬ ІДЕ!..

— Пепіно, глянь-но у вікно, чи вже тато не йде.

— Ага, мамо, татусь іде.

— А по якому боці вулиці?

— По обох.

НЕ ТОЙ РІВЕНЬ

— Хотів би тобі допомогти, коли вийдеш звідси,— каже тюремний пастор в'язневі.

— Я зворушений, отче, але боюся, що не зможете: моє ремесло потребує спеціальної підготовки.

Підготував Д. МИТЮК.

ПЕРЕЦЬ № 8 (1541)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера.

Здано до набору 19.08.2004.
Підписано до друку 01.09.2004.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 10720 прим.
Зам. 0110408.
Ціна договірна.
© «Перець» 2004 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефонами: 454-81-15, 454-81-38.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Вибір завжди є!

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

Індекс 74393

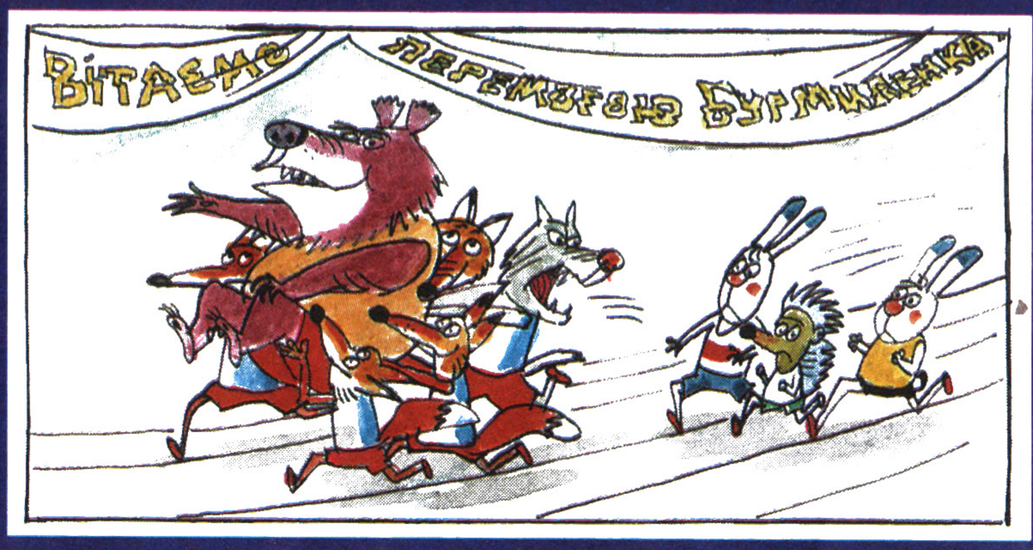

— Не хвилюйтеся, пане Ведмедю: перед самісінькими виборами Зайця загризе спецгрупа Вовків.

— Знаю вас як чудового письменника-фантаста. Є добра робота: напишіть, не стримуючи фантазії, про оцього типа найбільше гидоти...

— У тебе що — вибору не було, чи погано бачиш?!

— Змилуйся, Рибко! Знову баба сказилася — хоче президентом стати!

— Обіцяю: я вирішу продовольчу проблему! Хліба цього року буде вдосталь!

— Вибір завжди є...
— А в мене тоді не було! Там лежало стільки грошей!..

— Я за нього голосувати не буду: дуже він схожий на Степана, а той мені ще з радянських часів троячку винен.

— На вас чекає нагла смерть... Проте... Я могла б із нею домовитися.

4 820012 960675 08

Для тих, хто не зміг, не встиг чи забувся передплатити «Перець»

НАГАДУЄМО,

що це ви можете зробити і сьогодні.

ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ,
У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ, ІНДЕКС 74393

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити наш журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!